

ODPOVĚDI Z BIBLE

Joseph Mizzi

ODPOVĚDI Z BIBLE

Autor Joseph Mizzi

Překlad Jaroslav Kernal

© Copyright 2015 Joseph Mizzi

www.justforcatholics.org

Odpovědi z Bible

Hladovíte po osobním vztahu s Bohem? Toužíte po duchovní čistotě, svobodě a pokoji? Následující krátké články vysvětlují, co Bible učí o spasení. Prosím, přečtěte si je. Se vši vážností hledejte Boha a modlete se, aby otevřel vaše srdce pro poselství evangelia. Bůh slíbil, že se dá poznat těm, kdo ho opravdově hledají. „Nalezneš Ho, budeš-li Ho opravdu hledat celým svým srdcem a celou svou duší“ (Deuteronomium 4,29).

PRAVDA

JEDNA OBĚŤ

JEDEN PROSTŘEDNÍK

MARIE, MATKA PÁNA

KATOLICKÝ KNĚZ

ODPUŠTĚNÍ

CÍRKEV

ZNOVUZROZENÍ

SPRÁVNÝ VZTAH S BOHEM

SPASENÍ

EVANGELIUM

EVANGELIUM PRAVÉ A PADĚLANÉ

ČIŇTE POKÁNÍ A VĚŘTE EVANGELIU

OSOBNÍ DOVĚTEK

PRAVDA

Svatá Písma... ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. (2. Timoteovi 3,15)

Pán Ježíš popsal dvě cesty: širokou, která vede do záhuby a úzkou, která vede k životu. Jak můžeme poznat onu cestu, která vede do nebe a vyhnout se té druhé?

Evangelium je tou pravou cestou k životu, protože je to Boží poselství pro člověka. Lidé vyšlejí různá náboženství, ale všechna taková jsou falešná. Bible nás varuje, že svou moudrostí nemůžeme poznat Boha (1. Korintským 1,21).

Boží poselství je zaznamenáno v Bibli. Bylo zapsáno svatými lidmi, kteří byli vedeni Duchem svatým. Bibli můžeme důvěřovat, protože jejím autorem je Bůh. Můžeme si také být jisti tím, že Bible je spolehlivým průvodcem na cestě do nebe. Svata Písma „ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše“ (2. Timoteovi 3,15).

Co ale tradice církve? Ježíš varoval před tradicí (Marek 7,1-13). Obvinil Židy, že ruší Boží slovo svou tradicí, kterou pěstují. Měli zůstat věrní zapsanému Božímu slovu a my bychom měli dbát na to, abychom se nedopustili stejné chyby.

A co učitelé náboženství? Měli bychom jim naslouchat, ale pouze pokud je jejich učení věrné Bibli. Musíme si vzít příklad od lidí z Beroji, kteří „přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel“ (Skutky 17,11).

A co naše vlastní názory? Máme dychtivě hledat Boží cestu ne svou vlastní. „Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej“ (Příslaví 3,5).

Bible je jediným jistým průvodcem do nebe. Člověk, který naslouchá jejímu poselství, věří mu a jedná podle něj, může říci: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku“ (Žalm 119,105).

JEDNA OBĚŤ

*Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých.
(Židům 9,28)*

Naší povinností je poslouchat a milovat Boha, který je naším Stvořitelem a Vládce. Ale protože jsme od počátku ve vzpouře proti Němu kvůli svým hříchům, znamená to, že jsme vinni a hrozí nebezpečí, že skončíme v pekle.

Je jenom jedna cesta úniku. Bible říká, že „bez vylití krve není odpuštění (hříchů)“ (Židům 9,22). V době Starého zákona přikázal Bůh svému lidu, aby přinášeli zvířecí oběti na oltáři v chrámu, což je mělo naučit dvěma základním pravdám – především, že hřích musí být potrestán a potom také to, že hříšník může být vysvobozen, pokud na jeho místě bude potrestán někdo jiný.

Starozákonní oběti byly obrazem toho, co Ježíš, „Beránek Boží,“ udělá na Golgotě. „Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu“ (1. Petrův 3,18). Kristus, jediný dokonalý a bez hříchu, vzal na sebe hříchy

svého lidu. Trpěl a zemřel na kříži, aby zaplatit cenu požadovanou zákonem Božím za jejich hříchy tak, aby mohli být vysvobozeni.

Den před svým utrpením Ježíš ustanovil „Večeři Páně“, aby si jeho učedníci připomínali Jeho samotného i Jeho oběť dokud se znovu nevrátí. Katolická církev učí, že chléb a víno se proměňuje v tělo a krev Kristovu. Je pravda, že Ježíš řekl: „Toto je mé tělo ... Toto je moje krev.“ Ale pokaždé to vysvětlil slovy: „To čiňte na mou památku.“ Chléb a víno jsou připomínkou a památkou jeho oběti na kříži Golgoty.

Ale katolická církev učí ještě závažnější omyl. Mše je považována za oběť za hřích. Skutečně se mluví o tom, že se jedná o „pokračování“ Kristovy oběti na kříži a její „zpřítomnění“. Takové učení je v rozporu s jasným učením Bible:

Kristus „vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tváří. Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velebněz rok co rok s cizí krví vchází do svatyně; jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých“ (Židům 9,24-28).

Mše, která je přinášena jako každodenní oběť, znamená, že zde ještě zůstává hřích a vina. V biblickém křesťanství ale nejsou žádné další oběti za hřích, protože křesťané jsou ujištěni o tom, že všechny jejich hříchy jsou už odpuštěny. Pán prohlašuje: „Na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu. Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti“ (Židům 10,17-18).

Chcete i nadále spoléhat na oběti přinášené člověkem, nebo přistoupíte k Bohu na základě jedinečné, dokonalé a dokončené Kristovy oběti na kříži?

JEDEN PROSTŘEDNÍK

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny. (1. Timoteovi 2,5-6)

Je nemožné dosáhnout Boha vlastními silami, protože Bůh je svatý a my jsme hříšní. Potřebujeme prostředníka, který nás očistí od našich hříchů a přivede nás k Bohu. Tímto prostředníkem je Ježíš Kristus: „Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny“ (1. Timoteovi 2,5-6). Je jediným prostředníkem, protože on sám prolil svou krev, aby zajistil vysvobození svého lidu z otroctví hříchu.

Naneštěstí lidská tradice zatemňuje jasné učení Písma. Lidé nechtějí poslouchat slovo Boží a vymýšlejí si jiné „prostředníky“.

MARIE, MATKA PÁNA

Marii se dostalo největší výsady ze všech žen, protože byla vybrána, aby se stala matkou našeho Pána. Křesťané jí kvůli této výjimečnosti radostně nazývají „požehnaná“. Marie ale není naším prostředníkem.

Katolická církev učí, že Marie byla počata bez hříchu a že skrze své utrpení se podílí na našem spasení. Také učí, že byla vzata do nebe a

byla ustanovena za zprostředkovatelku spásy. Naproti tomu Boží slovo učí, že Ježíš byl počat bez hříchu, On zemřel za naše hříchy, on vstoupil na nebesa a On je jediným prostředníkem. On jediný je naším životem a bránou do nebe. Proto bychom se měli dívat jenom na samotného Ježíše Krista.

„Marie řekla: ‚Duše má velebí Pána a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli (Lukáš 1,46-47). Marie toužila po vyvýšení Pána a ne sebe. Kromě toho nás jednoduše učí hledat spasení u Boha a ne u ní nebo kohokoliv jiného. Vyznává, že Bůh je její Spasitel.

Máme vzývat jméno Ježíš a ne jméno Marie, protože apoštol Petr prohlašuje: „V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (Skutky 4,12).

KATOLICKÝ KNĚZ

Vedoucí novozákonní církve byli označováni jako pastýři (pastoři), starší a dohlížitelé (biskupové), ale nikdy nejsou nazváni kněžími – a to z dobrého důvodu. Místo starozákonních kněží zaujal Ježíš Kristus, „velekněz našeho vyznání“ (Židům 3,1).

Starozákonní kněží byli hříšníci; obětovali krev zvířat, a vcházeli do lidmi vybudovaného pozemského chrámu. Ježíš je mnohem lepší, protože je bez hříchu, obětoval svou vlastní krev a vstoupil do samotného nebe. „To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama“ (Židům 7,26-27).

K čemu potřebujeme římsko-katolického kněze, který přináší oběti za hříchy, když Ježíš Kristus je naším knězem, který „přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně“ (Židům 7,25).

Chcete znát cestu do nebe? Pán Ježíš nám dává jednoduchou odpověď: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14,6). Pojd'te k Otci skrze Ježíše Krista, který je jediným prostředníkem.

ODPUŠTĚNÍ

Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří. (Skutky 10,43)

Jen Bůh může odpustit hřích, přestoupení Božího zákona. Když se David dopustil těžkého hříchu, našel klid poté, co vyznal své hříchy Bohu. „Řekl jsem: ‚Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.‘ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj“ (Žalm 32,5).

Lidská tradice opět převrátila učení Bible. Katoličtí kněží tvrdí, že mají moc soudit hříšníky a dát nebo odmítnout rozhřešení (vynést verdikt odpuštění). Katolíci se učí, že Ježíš ustanovil svátost smíření, když řekl apoštolům: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,23).

Nepochybně jim Ježíš dal moc odpouštět. Ale musíme se ptát, jaký druh moci jim Ježíš dal? Ustanovil je, aby soudili na Božím místě? Nebo si je pověřil odpouštěním hříchů tak, že budou hlásat

evangelium? Pokud čteme Skutky apoštolů a zbytek Nového zákona, je odpověď naprosto jasná.

V Bibli není žádný důkaz, že by apoštolové dělali zpovědi, nebo dávali rozhřešení. Spíše kázali evangelium a vyzývali lidi, aby činili pokání a věřili v Ježíše, aby tak získali odpuštění hříchů. Apoštol Petr kázal: „Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří“ (Skutky 10,43). A apoštol Pavel řekl: Budiž vám tedy známo, bratří, že skrze Krista se vám zvěstuje odpuštění všech hříchů... Ale v něm je ospravedlněn každý, kdo věří. (Skutky 13,38-39).

Pokud toužíš po Božím odpuštění, věř v Pána Ježíše Krista, právě tak, jak to učili apoštolové, a budeš spasen.

Křesťané mají vyznávat své hříchy. Ale neměli by je vyznávat katolickému knězi. Zpověď knězi je lidským vynálezem. Dlouhá staletí se církev obešla bez ní. Ježíš nás učil, že máme vyznávat své hříchy přímo Bohu Otci: „Otče náš, který jsi v nebesích... odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Matouš 6,9.12).

Zde se nachází další zásadní chyba katolického náboženství v otázce odpuštění. Katolická církev učí, že Boží odpuštění je neúplné. Poté, co je člověku „odpuštěno“, musí provést úkony pokání, aby dosáhl zadostiučinění za své hříchy. Většina katolíků dokonce očekává, že i po smrti budou muset projít očištným ohněm očištěnce.

Bible ujišťuje věřící, že jejich „hříchy jsou odpuštěny pro jméno“ (1. Jan 2,12) a „krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu“ (1. Jan 1,7). Není třeba dělat skutky zadostiučinění za hříchy, které

na sebe vzal Kristus, ani není třeba, aby šel do očištěnce ten, kdo byl očištěn Jeho krví.

CÍRKEV

Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. (1. Korintským 3,11)

Jednou se Ježíš zeptal učedníků, za koho ho pokládají. Apoštol Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš pochválil Petra, a řekl mu: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou“ (Matouš 16,16-18).

Co je tou „skálou“, na které je postavena církev? Někteří říkají, že je to Petr. Jiní si myslí, že je Petrova odpověď: „Ty jsi Mesiáš.“ V jistém slova smyslu je církev postavena na Petrovi, ostatních apoštoloch a prorocích (jak učí Pavel v Efezským 2,20), protože je založena na jejich učení o Kristu.

Římsko-katolické tvrzení, že církev je postavena na Petrovi, protože mu byl dán primát jako biskupovi církve, je nepravdivé. Přestože měl Petr určité prvenství mezi apoštoly, nebyl považován za hlavu církve. Vatikán učí, že Petr je „nejvyšším pastýřem církve“ (Katechismus, čl. 857). Ale ani Petr sám by s tím nesouhlasil, protože označuje Ježíše Krista za „nejvyššího pastýře“ (1. Petruv 5,4).

Skála by mohla odkazovat na Petrovo vyznání o Kristu, Synu Božím, jak to učil svatý Augustin a další otcové. Dokonce i katolický katechismus připouští, že tento význam je správný. „Pod vlivem milosti Ducha svatého a přitahování Otcem věříme a vyznáváme o Ježíši: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,16). Na skále této víry, kterou vyznal Petr, Kristus založil svou církev“ (Katechismus, čl. 424). V žádném případě však není možné prokázat původ papežství z Matouše 16.

Nemusíme mít žádné pochybnosti ohledně nejdůležitějších otázek, které se týkají církve, protože Bible nám dává jasnou odpověď.

1. Kdo je hlavou církve?

„Kristus je hlavou církve“ (Ef 5,23).

2. Co je základem církve?

„Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus“ (1. Korintským 3,11)

3. Je nějaká jiná Skála kromě Hospodina?

„Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím“ (Izajáš 44,8).

Církev Ježíše Krista je katolická (univerzální), protože se skládá ze všech lidí vykoupených Jeho krví ze všech národů na světě. Církev je svatá, protože její členové jsou posvěceni krví Krista a přebývá v nich Duch svatý. Církev je apoštolská, protože následuje učení apoštolů, jak je zaznamenáno v Bibli. Každé shromáždění křesťanů, každá místní církev, která věří učení Bible a jedná podle něj, je součástí jediné svaté katolické církve Ježíše Krista.

ZNOVUZROZENÍ

Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží. (Jan 3,3)

Slova, která Ježíš původně řekl Nikodémovi, uznávanému židovskému vedoucímu, platí úplně stejně i pro nás. Dokud se nenarodíme znovu, nemůžeme vstoupit do nebe, a to i přes to, že budeme velmi nábožní, budeme chodit do kostela, číst Bibli, modlit se a budeme se snažit žít dobrý život.

Proč by se měl člověk „znovu narodit“? Proč je nutná tato radikální změna? Bible popisuje zoufalý stav přirozeného stavu člověka. Není jen nemocný nebo slabý – přirozený člověk je „mrtvý ve svých vinách a hříších“ (Efezským 2,1). Jeho smýšlení není podřízeno Boží vůli, a ačkoliv může být náboženským člověkem, nejde mu o pravého Boha. Nemá živý vztah s Pánem, a nemůže s tím nic dělat.

Proto nezáleží na to, zda začne nanovo, nebo bude usilovat o lepší život. Náboženské obřady (jako obřízka nebo křest), nepomůžou – Nikodém byl obřezaný, ale stále třeba, aby se narodil znovu. Mnoho pokřtěných lidí nevykazuje žádné známky duchovního života.

Neexistuje žádný návod, jak se znovuzrodit. Nejde o lidské dílo ani to nezačíná u chtění člověka. Novorozenec není původcem svého vlastního zplození, nezpůsobuje své narození ani na něm nespolupracuje. Tak ani ti, kdo jsou „mrtví ve vinách a hříších“ nemohou vyburcovat Boha k tomu, aby jim daroval život. Boží děti se nerodí „z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha“ (Jan 1,13). Bůh dává život tomu, komu On sám chce.

Jakmile člověk se znovuzrodí, instinktivně volá k Bohu, protože teď je dítětem Otce. Přestože nové zrození není způsobeno člověkem, jeho účinky jsou na člověku jasně vidět. Apoštol Jan uvádí tři testy, jako důkaz, že člověk je duchovně živý a roste.

1. Víra: Předtím člověk moc nepřemýšlel o Ježíši. Teď věří pouze v Pána Ježíše, Božího Syna, kterého Otec poslal zajistit naše spasení. „Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha“ (1. Jan 5,1).

2. Svatost: Boží dítě roste do podoby svého Otce. Nenávidí to, co Bůh nenávidí a miluje to, co Bůh miluje. Bojuje proti hříchu a pokušení a ochotně poslouchá Boží přikázání. „Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu ... každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen“ (1. Jan 3,9; 2,29).

3. Láska: Boží dítě se od svého Otce učí milovat. Touží sloužit všem lidem, zejména svým bratrům a sestrám v Kristu. „každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná“ (1. Jan 4,7).

Když prozkoumáte sami sebe ve světle Božího slova, můžete upřímně říct: „Ano, jsem znovuzrozený?“

SPRÁVNÝ VZTAH S BOHEM

Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista (Římanům 5,1).

Jak může člověk obtížený vinou svého hříchu získat pokoj s Bohem? Podle Písma je jediný lék: ospravedlnění z víry v Krista. „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista“ (Římanům 5,1).

„Ospravedlnění“ je právní termín; je to přesný opak odsouzení. Obviněný je odsouzen, když soudce vysloví verdikt „vinen“; je ospravedlněn, když soudce prohlásí „nevinen“ osvobodí ho ode všech trestů.

Bůh, soudce světa, by nás jistě ospravedlnil, kdybychom byli spravedliví. Je však smutnou pravdou, že jsme daleko od toho, abychom byli spravedliví. Musíme uznat svou vinu, protože jsme jednali v rozporu s jeho zákonem, a proto jsme hříšníci a jsme nespravedliví, proto také budeme Bohem odsouzeni.

Jak pak může člověk být spravedlivý před Bohem? Katolické náboženství učí, že Bůh nakonec ospravedlní člověka tehdy, když se hříšník skrze svátosti, dobré skutky, pokání a očistec stane spravedlivým.

Bůh nepochybně pracuje v životech svých dětí a proměňuje je, aby se více podobali Jeho Synu. Přesto křesťané po celý svůj život na této zemi stále hřeší (1. Janův 1,8). Katolické učení, že Bůh ospravedlňuje spravedlivé, je špatnou zprávou pro každého člověka na zemi.

Bohu buď chvála za jeho nevýslovné milosrdenství: Bible předkládá jinou zprávu: „Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost“ (Římanům 4,5).

Bůh neospravedlňuje věřícího, protože je věřící spravedlivý. Není! Bůh ospravedlňuje „bezbožné“. Ale ani toho Bůh nezprošťuje viny na základě něčeho, co by získal svými dobrými skutky. Bůh

ospravedlňuje „toho, kdo se nevykazuje skutky!“ To je pravé evangelium, uklidňující balzám pro ubohou duši hříšníka!

Jak může Bůh ospravedlnit věřícího, i když vidí, že je pořád hříšník? Odpověď na tuto zásadní otázku se dotýká samotné podstaty evangelia. Bůh je naprosto spravedlivý, když ospravedlňuje ty, kteří věří v Jeho Syna, protože Kristus, Beránek Boží, přijal plnou odpovědnost za jejich hříchy. „Hospodin uvalil na něj nepravosti nás všech“ (Izajáš 53:6).

Je smutné, že mnozí lidé jsou příliš hrdí na to, aby přijali Boží milostivé odpuštění. Mají pocit, že aby si odpuštění zasloužili, musí také něco udělat. Místo toho, aby důvěřovali Bohu, snaží se spoléhat na sebe. Pán Ježíš jednou řekl podobenství o těch, kteří „si na sobě zakládali, že jsou spravedliví“:

Dva muži vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.‘ Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: ‚Bože, slituj se nade mnou hříšným.‘ Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. (Lukáš 18,10-14)

První muž představil svou vlastní spravedlnost a dobré skutky Bohu; druhý se přiblížil k Bohu s prázdnýma rukama. Farizeus se považoval za spravedlivého a s důvěrou šel dopředu; celník si byl bolestně vědom své ubohosti a hanby. Oba šli do chrámu, aby se modlili - samospravedlivý muž nežádal pro sebe nic; celník prosil o

milost. Jeden spoléhal na to, že je sám duchovně v pořádku, ale v Božích očích nebyl. Ten druhý závisel výhradně na Božím milosrdenství a odcházel domů ospravedlněný.

Zde se musíme rozhodnout mezi těmito dvěma možnostmi: buď na naprostou důvěru v Boha, nebo na spoléhání se na lidské úsilí. Římsko-katolická církev proklíná na všechny ty, kteří říkají, že „ospravedlňující víra není nic jiného než důvěra v Boží milosrdenství, ve kterém jsou kvůli Kristu odpuštěny hříchy.“ Musím souhlasit s tím, že ve svém ospravedlnění jsem závislý cele na „víře v Boží milosrdenství“ – právě tak, jako na ní závisel onen celník.

Snažíš se o to, aby tě Bůh přial kvůli tvým skutkům, nebo se vírou opíráš o milosrdného Boha? Tvoje odpověď sama ukáže na tvé ospravedlnění nebo odsouzení.

SPASENÍ

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2,8-9)

Vyrostl jsem v katolické rodině. Poprvé jsem slyšel poselství evangelikálů, když mi bylo čtrnáct: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen...“ (Sk 16,31). Evangelikálové učí, že člověk je spasen pouze skrze víru v Krista a ne na základě svých dobrých skutků.

Mému myšlení bylo takové učení cizí a připadalo mi nebezpečné. Bylo mi cizí a měl jsem ho za špatné, protože sv. Jakub říká, že víra bez skutků je mrtvá. Považoval jsem ho za nebezpečné, protože se

mi zdálo, že povzbuzuje k nezodpovědnému životu, protože tvrdí, že člověk není spasen kvůli svým skutkům.

Rozhodl jsem se, že budu sám studovat Bibli. Objevil jsem, že Jakub se soustředí na rozdíl mezi opravdovou a falešnou vírou. „Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?“ (Jakub 2,14). Taková ‚víra‘ je k ničemu. Taková víra nikoho nezachrání. Opravdová víra se pozná podle skutků, které z ní pramení.

Klíčová otázka zněla: „Je někdo spasen pouhou vírou? Nebo je spasen vírou a skutky dohromady?“ Odpověď z Bible byla jasná a překvapivá: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Efezským 2,8-10).

Spasen skrze víru... ne skrze skutky! To je úžasné! Bible natolik zdůrazňuje svatý život a dobré skutky, protože prohlašuje, že spasení založené na dobrých skutcích. Křesťané nejsou závislí na tom, jak jsou „dobří“ ani na svém úsilí, ale cele důvěřují jiné Osobě – Pánu Ježíši Kristu.

Když Bible říká, že nejsme spaseni „svými skutky“, mluví o našem úsilí. Samozřejmě to neznamená, že spasení je snadné. Ve skutečnosti je dílo spasení tak ohromné, že nikdo, kromě samotného Božího syna, není schopen něco takového udělat. Bylo nezbytné, aby se věčný Boží syn pokořil a stal se člověkem, žil dokonale a bezhříšný život a vydal sám sebe na kříž jako oběť za hřích. „Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal

prokletí na sebe, neboť je psáno: „Proklet je každý, kdo visí na dřevě“ (Galatským 3,13). Platbou za mé hříchy byla převzácná krev, kterou prolil, nikoliv mé skutky ani mé pokání. A to je také důvod, proč Bůh chce, abych v Něj věřil.

Zbývá ještě jedna otázka: Proč bych potom tedy měl dělat dobré skutky? Ruku v ruce s prohlášením, že nejsme spaseni „pro své skutky“, apoštol Pavel napsal, že jsme spaseni „k dobrým skutkům“. Dobré skutky jsou výsledkem, nikoliv příčinou spasení.

Dnes jsme evangelikálním křesťanem a mám jistotu, že půjdu do nebe. Není to kvůli tomu, že už nejsem závislý na sobě a svých skutcích, ale věřím v Ježíše Krista a vím, že Jeho smrt na kříži je dostatečnou cenou za mé hříchy. Mou jedinou touhou je žít opravdově pro Toho, který mě miloval a dal sebe samého za mne.

Mám zájem o katolíky a o všechny, jejichž život je prostoupen hříchem a kteří si přesto myslí, že to všechno bude nakonec dobré. Bible je varuje, že jejich „víra“ je mrtvá a nemá moc je zachránit před peklem. Na druhé straně mám také na srdci zbožné katolíky, kteří se bojí Božího soudu, a dělají, co mohou, aby si zasloužili odpuštění a milost. Prohlašují, že věří v Ježíše, ale přesto se dál spoléhají na své vlastní dobré skutky a vlastní spravedlnost.

Chtěl bych sdílet tutéž dobrou zprávu, kterou jsem kdysi slyšel, protože je to poselství Bible. Pokud chcete být spaseni, věřte v Pána Ježíše a přestaňte důvěřovat sobě nebo tomu, co děláte. Přestaňte viset na svém náboženství a s prázdnýma rukama zadarmo přijměte dar spasení. Následně se po zbytek života vydejte dobrý

skutkům, které budete dělat z vděčnosti našemu milostivému a milujícímu Otci.

EVANGELIUM

Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří. (Římanům 1,16)

Drahý příteli, Bible nám říká, že je dáno, že jednou zemřeme a potom bude soud. Brzo náš krátký život skončí. Přesto není smrt koncem, protože se ještě musíme postavit před Božím soudným stolcem. A čeká nás jeden ze dvou možných údělů – věčné odsouzení v pekle nebo věčný život a radost v nebi.

Mnozí lidé ignorují tuto vážnou skutečnost, protože jsou příliš zaměstnání svými zájmy a zábavou. Další si myslí, že jsou „dost dobří“ a proto se nemusí strachovat. Ještě jiní cítí, že Bůh nikoho nepošle do pekla, protože je milujícím Bohem.

Všechny tyto marné výmluvy budou k ničemu, až staneme před Soudcem tohoto světa. Jste připraveni na ten den? Všechno závisí na tom, zda věříme pravému evangeliu Kristovu nebo ho odmítáme.

EVANGELIUM PRAVÉ A PADĚLANÉ

Apoštol Pavel byl zjevně ve velikém zármutku a procházel soužením, když psal svůj dopis Galatským. V sázce byla sláva Boží a spasení mnoha lidí. Falešní učitelé ho následovali kamkoliv se hnul a převraceli evangelium, které kázal. Otevřeně nepopírali víru v Krista nebo Boží milost. Ale k tomu, aby byl člověk Bohem přijat,

jednoduše přidali obřizku a poslušnost Mojžíšůvu zákonu. Apoštol Pavel považuje jejich učení za „jiné evangelium“. Napsal:

„Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Jiné evangelium ovšem není; jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak. Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, budiž proklet!“ (Galatským 1,6-8)

Pokud apoštol Pavel pokládal přidání skutků k víře za mrzačení evangelia, jak se bude Bible dívat na poselství římsko-katolické církve? „Evangelium“ Říma je víra plus skutky, milost plus zásluhy, Kristus plus církev, znovuzrození ve křtu, svátost pokání, oběť mše, růženec, odpustky, Marie, utrpení očistce a tak dále. Ty, kdo k víře v Pána přidávají obřady a skutky, a v tom pak hledají ospravedlnění, apoštol varuje, že jsou odcizeni od Krista a že jim Kristus nic neprospěje (viz Galatským 5,2-4).

ČIŇTE POKÁNÍ A VĚŘTE EVANGELIU

Obracíme se na tebe, náš drahý příteli, a prosíme tě na místě Kristově: Smiř se s Bohem. Pomysli na to, že jsi nehodným hříšníkem a vzbouřencem proti svrchovanému Bohu. Přiznej svou vinu před Soudcem celé země. Vyznej, že si nezasloužíš nic jiného než věčný oheň pekla, uznej, že nemůžeš udělat vůbec nic pro splacení svých hříchů.

Ale nezoufej, pohleď na Boha veškeré milosti a slitování. Přestaň se spoléhat sám na sebe, na své skutky a své zásluhy. Spasení je dílo

Páně. Nespoléhej na církev, Marii, svaté, na kněze, oběť mše, nebo na vymyšlený očištec.

Raději důvěřuj cele Kristu, Božímu Synu, který je jediným prostředníkem, jediným veleknězem, který dal sám sebe jako naprosto dostatečnou oběť, která zaplatila za hříchy Jeho lidu. Těm, kdo věří v Krista, Bible říká: „V něm jsme vykoupeni (vysvobozeni od hříchu) jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost“ (Efezským 1,7).

Kéž je Pán milosrdný a daruje ti milost k pokání, aby ses odvrátil od pokřiveného náboženství a přijal evangelium Kristovo. Kéž ti Bůh dá dar víry, abys spočinul v Kristu, Božím milovaném Synu, abys Mu sloužil po všechny dny svého života, dokud se nedočkáme Jeho návratu, kdy nás vezme s sebou domů a budeme s Ním navždy.

OSOBNÍ DOVĚTEK

Milý příteli, možná jsi stále plný pochybností a otázek, které se týkají cesty spasení. Chci tě povzbudit, aby ses modlil a zkoumal Písma. Jsme připravení ti pomoci, jak nejlépe umíme. Nestyd' se, prosím, napsat nám své otázky a prodiskutovat je s námi.

Snad nyní rozumíš evangeliu a Pán ti daroval pokání a víru v Ježíše Krista. Už nejsi závislý na tom, co uděláš ty sám, na svých dobrých skutcích, na svatých nebo na náboženství. Skrze víru máš nyní vztah s Pánem Ježíšem Kristem. On, a jenom On jediný, je tvůj Spasitel. Raduji se s tebou a chválím Boha za jeho úžasnou milost. Je to začátek vzrušujícího putování – na jejím konci je to nejlepší, nebe! Nyní toužíš následovat Pána a ve všem Ho oslavovat. Křesťanský

život není procházka růžovým sadem. Bůh dává nevýslovnou radost, ale jeho modrá prozřetelnost tě také povede skrze mnohá soužení a bolesti. To je cesta růstu a zralosti.

Chci tě povzbudit, aby každý den se vši vážností četl Bibli. Bůh k tobě mluví – poslouvej dobře! Najdi si nějaké místo, kde budeš mít soukromí a otevři své srdce Bohu, našemu nebeskému Otci. Děkuj mu a chval Ho. Vyznávej mu své hříchy a modli se za sebe i za druhé.

Stal jsi se součástí Kristova těla, církve a je tvou výsadou připojit se k místnímu společenství křesťanů. Potřebujeme jedni druhé. Bůh chce, abys byl pokřtěn ve jménu trojjediného Boha a svou účastí na Večeři Páně si připomínal Jeho oběť. Vyučování a kázání Božího slova je tím nejdůležitějším prostředkem, jímž každý křesťan má růst v milosti a v poznání Pána.

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Joseph Mizzi